

El Sínode demana que “l'Església sigui una casa amb la porta sempre oberta”

Dg, 19/10/2014 per Catalunya Religió

(CR) El missatge final del Sínode de bisbes que s'ha tancat a Roma aquest diumenge reconeix la realitat diversa i complexa de les famílies. La resposta que ofereix el [missatge](#) és que “l'Església sigui una casa amb la porta sempre oberta, rebent a tothom sense excloure ningú”.

Missatge del Sínode de Bisbes sobre la Família

18 d'octubre de 2014. (Traducció al català de [Documents d'Església](#))

Els Pares Sinodals, reunits a Roma al costat del Papa Francesc en l'Assemblea Extraordinària del Sínode dels Bisbes, ens dirigim a totes les famílies dels diferents continents i en particular a aquelles que segueixen Crist, que és camí, veritat i vida. Manifestem la nostra admiració i gratitud pel testimoni quotidià que ofereixen a l'Església i al món amb la seva fidelitat, la seva fe, la seva esperança i el seu amor.

Nosaltres, pastors de l'Església, també vam néixer i vam créixer en famílies amb les més diverses històries i desafiaments. Com a sacerdots i bisbes ens hem trobat i hem viscut al costat de famílies que, amb les seves paraules i les seves accions, ens van mostrar una llarga sèrie d'esplendors i també de dificultats.

La mateixa preparació d'aquesta assemblea sinodal, a partir de les respostes al qüestionari enviat a les Esglésies de tot el món, ens va permetre escoltar la veu de moltes experiències familiars. Després, el nostre diàleg durant els dies del Sínode ens ha enriquit recíprocament, ajudant-nos a contemplar tota la realitat viva i complexa de les famílies.

Volem presentar-vos les paraules de Crist: “Sóc a la porta i truoco. Si algú m'escolta i m'obre la porta, entraré i soparé amb ell i ell amb mi” (Ap 3,20). Com ho feia durant els seus recorreguts pels camins de la Terra Santa, entrant a les cases dels pobles, Jesús continua passant avui pels carrers de les nostres ciutats. A les seves

cases es viuen sovint llums i ombres, desafiaments emocionants i de vegades també proves dramàtiques. La foscor es torna més densa, fins a convertir-se en tenebres, quan s'insinuen el mal i el pecat en el cor mateix de la família. Primer que res, hi ha el desafiament de la fidelitat en l'amor conjugal. La vida familiar sol estar marcada per l'afebliment de la fe i dels valors, l'individualisme, l'empobriment de les relacions, l'estrès d'una ansietat que descuida la reflexió serena. S'assisteix així a no poques crisis matrimonials, que s'afronten d'una manera superficial i sense la valentia de la paciència, del diàleg sincer, del perdó recíproc, de la reconciliació i també del sacrifici. Els fracassos donen origen a noves relacions, noves parelles, noves unions i nous matrimonis, creant situacions familiars complexes i problemàtiques per a l'opció cristiana.

Entre aquests reptes volem evocar el cansament de la pròpia existència. Pensem en el sofriment que pot aparèixer en un fill amb discapacitat, en una malaltia greu, en el deteriorament neurològic de la vellesa, en la mort d'un ésser estimat. És admirable la fidelitat generosa de tantes famílies que viuen aquestes proves amb fortalesa, fe i amor, considerant-les no com quelcom que se'ls imposa, sinó com un do que reben i donen, descobrint el Crist sofrent en aquests cossos fràgils.

Pensem en les dificultats econòmiques causades per sistemes perversos, originats "en el fetixisme dels diners i en la dictadura d'una economia sense rostre i sense un objectiu veritablement humà" (*Evangelii gaudium*, 55), que humilia la dignitat de les persones. Pensem en el pare o en la mare sense treball, impotents enfront de les necessitats fins i tot primàries de la seva família, o en els joves que transcorren dies buits, sense esperança, i així poden ser presa de la droga o de la criminalitat.

Pensem també en la multitud de famílies pobres, en les que s'aferren a una barca per poder sobreviure, en les famílies pròfugues que migren sense esperança pels deserts, en les que són perseguides simplement per la seva fe o pels seus valors espirituals i humans, en les que són copejades per la brutalitat de les guerres i de distintes opressions. Pensem també en les dones que pateixen violència, i són sotmeses a l'explotació, en la tracta de persones, en els nens i joves víctimes d'abusos també de part d'aquells que havien de cuidar-los i fer-los créixer en la confiança, i en els membres de tantes famílies humiliades i en dificultat. Mentrestant, "la cultura del benestar ens anestesia i [...] totes aquestes vides truncades per la falta de possibilitats ens semblen un mer espectacle que de cap manera no ens altera" (*Evangelii gaudium*, 54). Reclamem als governs i a les organitzacions internacionals que promoguin els drets de la família per al bé comú.

Crist va voler que la seva Església sigui una casa amb la porta sempre oberta, rebent a tothom sense excloure ningú. Agraïm als pastors, als fidels i a les comunitats disposats a acompanyar i a fer-se càrrec de les ferides interiors i socials dels matrimonis i de les famílies.

***

També hi ha la llum que resplendeix al capvespre darrere les finestres a les llars de les ciutats, en les modestes cases de les perifèries o als pobles, i encara en habitatges molt precaris. Brilla i escalfa cossos i ànimes. Aquesta llum, en el compromís nupcial dels cònjuges, s'encén amb el trobament: és un do, una gràcia que s'expressa –com diu el Gènesi (2,18)– quan els dos rostres estan davant per davant, en una "ajuda adequada", és a dir semblant i recíproca.

L'amor de l'home i de la dona ens ensenya que cadascú necessita l'altre per arribar a ser ell mateix, encara que es manté distint de l'altre en la seva identitat, que s'obre i es revela en el do mutu. És el que expressa de manera suggeridora la dona del Cantar dels Càntics: “El meu estimat és meu i jo sóc seva... Jo sóc del meu estimat i ell és meu” (Ct 2,17; 6,3).

L'itinerari, perquè aquest trobament sigui autèntic, comença en el festeig, temps de l'espera i de la preparació. Es realitza en plenitud en el sagrament del matrimoni, on Déu posa el seu segell, la seva presència i la seva gràcia. Aquest camí coneix també la sexualitat, la tendresa i la bellesa, que perduren fins i tot més enllà del vigor i de la frescor juvenil. L'amor tendeix per la seva pròpia natura a ser per sempre, fins a donar la vida per la persona estimada (cf. Jn 15,13). Sota aquesta llum, l'amor conjugal, únic i indissoluble, persisteix malgrat les múltiples dificultats del límit humà, i és un dels miracles més bells, encara que també és el més comú.

Aquest amor es difon naturalment a través de la fecunditat i la generativitat, que no és només la procreació, sinó també el do de la vida divina en el baptisme, l'educació i la catequesi dels fills. És també capacitat d'oferir vida, afecte, valors, una experiència possible també per als qui no poden tenir fills. Les famílies que viuen aquesta aventura lluminosa esdevenen un testimoni per a tots, en particular per als joves.

Durant aquest camí, que de vegades és un sender de muntanya, amb cansaments i caigudes, sempre hi ha la presència i la companyia de Déu. La família l'experimenta en l'afecte i en el diàleg entre marit i muller, entre pares i fills, entre germans i germanes. A més, el viu quan es reuneix per escoltar la Paraula de Déu i per pregar plegats, en un petit oasi de l'esperit que es pot crear per un moment cada dia. També hi ha l'interès quotidià de l'educació en la fe i en la vida bona i bella de l'Evangeli, en la santedat. Aquesta missió és sovint compartida i practicada pels avis i les àvies amb gran afecte i dedicació. Així la família es presenta com una autèntica Església domèstica, que s'amplia a aquesta família de famílies que és la comunitat eclesial. D'altra banda, els cònjuges cristians són cridats a esdevenir mestres de la fe i de l'amor per als matrimonis joves.

Hi ha una altra expressió de la comunió, i és la de la caritat, la donació, la proximitat als últims, als marginats, als pobres, a les persones soles, malaltes, estrangeres, a les famílies en crisi, conscients de les paraules del Senyor: “Fa més feliç donar que rebre” (Ac 20,35). És una donació de béns, de companyia, d'amor i de misericòrdia, i també un testimoniatge de veritat, de llum, de sentit de la vida.

El cim que recull i unifica tots els fils de la comunió amb Déu i amb el proïsme és l'Eucaristia dominical, quan amb tota l'Església la família s'asseu a la taula amb el Senyor. Ell es dona a tots nosaltres, pelegrins en la història vers la meta del trobament últim, quan Crist “ho serà tot en tots” (Col 3,11). Per això, en la primera etapa del nostre camí sinodal, hem reflexionat sobre l'acompanyament pastoral i sobre l'accés als sagraments dels divorciats en nova unió.

Nosaltres, els Pares Sinodals, us demanem que camineu amb nosaltres cap al pròxim Sínode. Entre vosaltres batega la presència de la família de Jesús, Maria i Josep en la seva modesta casa. També nosaltres, unint-nos a la família de Natzaret, elevem el Pare de tots la nostra invocació per les famílies de la terra:

-Pare, regala a totes les famílies la presència d'esposos forts i savis, que siguin brollador d'una família lliure i unida.

-Pare, dóna als pares una casa per viure en pau amb la seva família.

-Pare, concedeix als fills que siguin signes de confiança i d'esperança i a joves el coratge del compromís estable i fidel.

-Pare, ajuda tothom a poder guanyar el pa amb les pròpies mans, a assaborir la serenitat de l'esperit i a mantenir viva la flama de la fe també en els temps de foscor.

-Pare, dóna'ns l'alegria de veure florir una Església cada cop més fidel i creïble, una ciutat justa i humana, un món que estimi la veritat, la justícia i la misericòrdia.